II

(Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 30 juli 1996

om stöd som Italien avser bevilja inom ramen för programmet för omstrukturering av den privata stålsektorn i Italien

(Endast den italienska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

(96/678/EKSG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, särskilt artikel 4 c i detta,

med beaktande av kommissionens beslut nr 3855/91/EKSG av den 27 november 1991 om gemenskapsregler för stöd till stålindustrin [1],

efter att i enlighet med ovannämnda beslut ha uppmanat de övriga medlemsstaterna och berörda tredje parter att yttra sig,

med beaktande av de synpunkter som mottagits [2], och

med beaktande av följande:

I

Genom skrivelser av den 15 december 1995 och den 2 februari 1996 underrättade kommissionen Italiens regering om sitt beslut att inleda ett förfarande enligt artikel 6.4 i beslut nr 3855/91/EKSG (hädanefter kallat gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin), avseende de stöd som Italien avser bevilja, inom ramen för programmet för omstrukturering av den privata italienska stålsektorn, till förmån för följande nio företag:

— Ferriera Acciaieria Casilina SpA.
— Acciaierie del Sud SpA.
— Officine Laminatoi Sebino SpA.
— Moccia Irme SpA.
— Mini Acciaieria Odolese SpA.
— Prolafer Srl.
— Dora Srl.
— Acciaierie San Gabriele SpA.
— Montifer Srl.

När kommissionen genom ett beslut av den 12 december 1994 godkände den italienska lagen nr 481 av den 3 augusti 1994 rörande omstrukturering inom den privata stålsektor i Italien, efter att ha säkerställt att lagen var förenlig med gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin och särskilt med bestämmelserna i artikel 4 i dessa, ålade kommissionen Italiens regering att förhandsanmäla varje fall av tillämpning av denna lag.

I samma beslut föreskrevs att företagen för att kunna få stöd till nedläggning måste ha bedrivit fortlöpande produktion under i genomsnitt minst ett skift per dag, dvs. minst åtta timmar per dag under fem dagar per vecka, under hela 1993 och fram till februari 1994, när lagdekret nr 103/94 anmäldes till kommissionen. Innehållet i detta lagdekret omvandlades senare till lag nr 481/94.

Av de uppgifter som kommissionen hade tillgång till framgick att även om de berörda företagen uppfyllde kraven i artikel 4 i gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin, som innehåller regler för stöd till nedläggning, så hade företagen inte bedrivit fortlöpande produktion vid stängningen.

[1] EGT nr L 362, 31.12.1991, s. 57.
[2] EGT nr C 101, 3.4.1996, s. 4 samt EGT nr C 121, 25.4.1996, s. 3.

Faktum är att i ärende nr 790/95 hade firma OLS producerat knappt 57 000 ton varmvalsat material, vilket motsvarar 21 % av företagets kapacitet. I ärende nr 794/95 hade firma Mini Acciaierie Odolese SpA producerat knappt 30 973 ton varmvalsat material, vilket motsvarar 16,7 % av företagets kapacitet. I ärende nr 777/95 hade firma Casilina SpA producerat knappt 11 356 ton varmvalsat material, vilket motsvarar 14,2 % av företagets kapacitet. I ärende nr 791/95 hade firma Montifer Srl producerat knappt 32 000 ton varmvalsat material, vilket motsvarar 21,1 % av företagets kapacitet. I ärende nr 978/95 hade firma Dora producerat knappt 21 444 ton varmvalsat material, vilket motsvarar 8,6 % av företagets kapacitet. I ärende nr 780/95 hade firma Acciaierie del Sud SpA producerat knappt 13 934 ton varmvalsat material, vilket motsvarar 5 % av företagets kapacitet. De bör påpekas att frirma Moccia (ärende N 793/95), firma Prolafer (ärende 977/95) samt firma San Gabriele (ärende 979/95) inte bedrivit någon produktion under 1993.

Då kommissionen under dessa omständigheter har funnit det svårt att fastställa huruvida dessa stöd är förenliga med den gemensamma marknaden, har kommissionen beslutat att inleda ett förfarande i enlighet med artikel 6.4 i gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin, avseende de nio fall av stöd som nämns ovan.

Slutligen bör det, vad gäller firma Montifer (ärende 791/95), påpekas att Italiens regering tog tillbaka sin anmälan genom en skrivelse av den 27 mars 1996, då man inte längre avsåg att bevilja nedläggningsstöd till företaget. Vad gäller Mini Acciaierie Odolese (ärende N 794/95) förbehåller sig kommissionen rätten att avvakta med det slutliga beslutet, eftersom undersökningen i ärendet inte är klar.

Härav följer att detta beslut endast avser de återstående sju ärendena.

II

Kommissionen har inom ramen för detta förfarande uppmanat Italiens regering att inkomma med synpunkter. Övriga medlemsstater och berörda tredje parter har informerats genom offentliggörandet av beslutet att inleda ett förfarande.

I en skrivelse av den 10 maj 1996 lämnade Tysklands regering sina synpunkter till kommissionen. Dessa vidarebefordrades till Italiens regering med en skrivelse av den 24 maj 1996. Tysklands regering ger i synpunkterna sitt stöd till kommissionens beslut att inleda förfarandet.

Som svar på beslutet att inleda förfarandet hävdar Italiens regering, i en skrivelse av den 31 januari 1996, följande:

— Även om Italien, som kommissionen påminner om, i beslutet av den 12 december 1994 givits möjlighet att föreslå objektiva kriterier på grundval av vilka de företag vars produktion understeg tröskelvärdet 25 % också skulle kunna bedömas vara berättigade till stöd för nedläggning, gjorde kommissionen i sitt beslut att inleda förfarandet bedömningen att de alternativa kriterier på fortlöpande produktion som Italien föreslagit var olämpliga.

— När dessa kriterier lades fram för att bedömas av kommissionen utgick Italiens regering från grundtanken att den låga eller obefintliga produktion som vissa företag anmält under 1993 och under de första månaderna 1994 inte berodde på en önskan att lämna stålmarknaden eller på att produktionsanläggningarna var föråldrade och föga konkurrenskraftiga, utan snarare på lågkonjukturen och med denna sammanhängande finansiella svårigheter och kris på marknaden.

— Företagen har tydligt visat sin avsikt att omstrukturera verksamheten för att övervinna den pågående krisen, genom att man vägrat att suspendera personal och har utnyttjat arbetsmarknadspolitiska åtgärder ("Cassa integrazione guadagni"), samt organiserat kompetenshöjande kurser och ansökt om att få utnyttja ett offentligt program för förtidspensionering.

— De ärenden som kommissionen undersöker gäller produktionsanläggningar vars produktivitetsproblem inte har tekniska orsaker. I vissa fall rör det sig om anläggningar där det nyligen gjorts viktiga moderniseringar för att öka effektiviteten. Alla anläggningarna har underhållits regelbundet, vilken gör att produktionen vid dessa, även i nuläget, skulle kunna återupptas snabbt och fortsätta i normal omfattning med förhållandevis små medel. Att det förhåller sig på detta vis bekräftas säkrast genom det faktum att många potentiella köpare har visat stort intresse för anläggningarna.

— Man bör också beakta andra faktorer, som att företagen inte sagt upp sina avtal om leverans av elektrisk ström, att de fortsatt vara aktiva på stålmarknaden genom att saluföra produkter, samt att företagern har sänt EKSG-deklarationerna till kommissionen (särskilt blanketterna 260 – 261), vilket bekräftar påståendet att den minskade eller obefintliga produktionen under 1993 kan sägas bero på lågkonjukturen och att företagen önskade stanna kvar på stålmarknaden och invänta ett gynnsamt tillfälle för att återuppta den fortlöpande produktionen.

III

De berörda företagen omfattas av EKSG-fördraget på grund av sin produktion. I artikel 4 c i EKSG-fördraget fastställs att subventioner eller statliga stödåtgärder som beviljas av medlemsstaterna är oförenliga med den gemensamma marknaden för kol och stål och därför

otillåtna och förbjudna inom gemenskapen. I gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin anges tydligt vilka undantag från förbudet som eventuellt kan beviljas samt vilka begränsningar som gäller; i artikel 2 (stöd till forskning och utveckling), i artikel 3 (stöd till miljöskyddsåtgärder) samt i artikel 4 (stöd till nedläggning).

Bestämmelserna om undantag från det allmänna förbudet mot stöd till stålindustrin i artikel 4 c i EKSG-fördraget är inte avsedda att göra gemenskapens regler för stöd till stålindustrin mindre stränga, då reglerna har sitt berättigande i de allvarliga snedvridningar av konkurrensen som skulle kunna orsakas av stöd som är oförenliga med den gemensamma marknaden, och detta inom en sektor som fortfarande är mycket känslig. Det är således nödvändigt att dessa gemenskapsregler respekteras, vilket innebär att stöd till ett företag inom stålindustrin kan godkännas endast om kommissionen kunnat säkerställa att de villkor som ställs i gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin verkligen är uppfyllda.

I artikel 4 i gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin anges att stöd till förmån för företag som slutgiltigt upphör med produktion av varor som omfattas av EKSG-fördraget kan anses vara förenligt med den gemensamma marknaden under förutsättning att följande villkor är uppfyllda.

Det krävs att företagen

— har blivit juridiska personer före den 1 januari 1991 och inte har ändrat vare sig produktionsinriktning eller anläggningsstruktur sedan den 1 januari 1991,

— fortlöpande har tillverkat produkter som omfattas av EKSG-fördraget fram till dagen för anmälan av stöd till företaget,

— varken direkt eller indirekt, i den mening som avses i Höga myndighetens beslut nr 24/54 [1], kontrolleras av eller direkt eller indirekt kontrollerar ett företag som i sin tur är ett järn- och stålföretag eller ett stålföretag som kontrollerar andra stålföretag.

I artikel 4 fastställs även att stödbeloppet inte får överskrida det högsta av följande två värden:

— Nuvärdet av det täckningsbidrag som anläggningarna kan ge över en treårsperiod, med avdrag för värdet av de fördelar som de företag som uppbär stödet kan få till följd av att anläggningarna läggs ner.

— Anläggningarnas bokförda restvärde (med bortseende från den del av de eventuella uppskrivningar som har gjorts sedan den 1 januari 1990 utöver vad som motsvarar inflationen i landet).

I de undersökta fallen kan man konstaterna att alla villkoren uppfylls utom kravet på fortlöpande produktion, vilket var grunden till att förfarandet inleddes.

I detta hänseede bör det påpekas att även om det i gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin anges som villkor för att stöd ska kunna beviljas att företaget skall bedriva fortlöpande produktion vid nedläggningen, är begreppet fortlöpande produktion inte klart definerat. Därför slog kommissionen i sitt beslut av den 12 december 1994 fast att detta kriterium skulle anses vara uppfyllt om det stödmottagande företaget bedrivit produktion under i genomsnitt minst ett skift om dagen, dvs. minst åtta timmar per dag, fem dagar per vecka under hela år 1993 och fram till den 28 februari 1994, då lagdekret nr 103/94 anmäldes till kommissionen. Kommissionen beslutade även att de italienska myndigheterna med hjälp av objektiva kriterier skulle kunna visa att ett företag som inte uppfyller detta kriterium ändå fortlöpande har tillverkat stålprodukter inom EKSG:s område.

I sådana fall skulle kommissionen bedöma stödet mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i fallet i syftet att säkerställa att principen om fortlöpande produktion iakttas.

Avsikten med artikel 4 i gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin och med beslutet av den 12 december 1994 är tydlig. Stöd till nedläggning kan endast beviljas företag som bedriver en betydande verksamhet, dvs. bedriver fortlöpande produktion på stålmarknaden. När gemenskapslagstiftningen antogs ansågs det varken nödvändigt eller lämplig att införa undantag från det allmänna förbudet i artikel 4 i EKSG-fördraget, då nedläggning av ett företag som inte bedriver fortlöpande produktion inte får några märkbara effekter på marknaden.

Härav följer att andra kriterier än de som kommissionen fastställt i sitt beslut skulle kunna godkännas om det härigenom kan påvisas att fortlöpande produktion bedrivs. De kriterier som Italiens regering föreslår (att avtalen om leverans av elektrisk ström inte sagts upp, att det vidtagits olika åtgärder för personalen och att det gjorts underhållsarbeten på anläggningarna osv.) är inte tillräckliga för att bevisa att företagen har bedrivit fortlöpande produktion, utan bara att de skulle kunna ha gjort det.

Artikel 4 i gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin är utformad så att det inte är möjligt att göra en vid tolkning varigenom det bland de företag som är berättigade till stöd, skulle kunna inkluderas företag som, även om de inte bedrivit fortlöpande produktion, fortlöpande skulle kunna producera järn- och stålprodukter. Härav följer att den tolkning som Italiens regering gör att begreppet fortlöpande produktion inte förefaller ha något lagligt berättigande mot bakgrund av de ytterligare kriterier som Italiens regering föreslår, och följaktligen kan denna tolkning inte godtas.

Vad gäller den italienska regeringens påstående att företagens låga produktion under 1993 skulle bero på att konjunkturen var särskilt ogynnsam och att marknaden för långa produkter drabbades av en svår kris, måste det

[1] EGT nr 9, 11.5.1954, s. 345/54.

påpekas att faktum är att det bara skedde en mycket liten minskning i produktionen av långa produkter, framförallt vad gäller undersektorerna valstråd och andra former av stångstål och profiljärn.

(miljoner ton)

Italien	1990	1991	1992	1993
långa produkter	12,7	13,3	13,2	12,5
valstråd	2,8	3,0	3,2	3,1
stångstål och profiljärn	3,6	3,5	3,3	3,2

Det samma kan sägas om marknaden för armeringsjärn (i stång) som är de berörda företagens viktigaste marknad och där man under den aktuella tvåårsperioden 1992–1993 kan konstatera en lätt nedgång i utnyttjandegraden både på europeisk nivå och i Italien.

(miljoner ton)

EUR-12	Kapacitet	Produktion	Utnyttjandegrad
1991	19,98	12,24	61,3
1992	22,39	12,53	55,9
1993	22,84	12,92	56,5
Italien	**Kapacitet**	**Produktion**	**Utnyttjandegrad**
1991	9,4	5,5	58,8
1992	10,4	5,7	54,3
1993	10,3	5,4	52,1

Mot bakgrund av dessa uppgifter drar kommissionen slutsatsen att den italienska regeringens påstående att företagens låga produktionsnivå skulle bero på lågkonjunkturen på marknaden 1993 inte kan godkännas.

Vad gäller påståendet om att dessa oåterkalleliga nedläggningar skulle få positiva effekter på marknaden som kännetecknas av en enorm överkapacitet, bör det understrykas att även om dessa anmärkningar äger relevans sett i det stora sammanhanget kring omstrukturering av sektorn, kan de inte godtas inom ramen för tillämpningen av artikel 4 i gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin.

Slutligen bör det, vad gäller den italienska regeringens anmärkning om att kommissionen inte vidtagit åtgärder för att fastställa ytterligare kriterier som alternativ till vad som anges i beslutet av den 12 december 1994, understrykas att det endast är Italiens regering som bär ansvaret för att bevisa att fortlöpande produktion har skett (dsv. minst åtta timmar per dag, fem dagar per vecka) genom kriterier som är lämpliga som alternativ till kommissionens kriterier.

I förhållande till gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin förefaller de övriga synpunkter som Italiens regering anför vara helt utan juridisk grund.

Dock slår kommissionen fast att i fallet Officine Laminatoi Sebino SpA (OLS) — som under 1993 hade producerat 57 000 ton varmvalsat material, vilket motsvarar 21 % av företagets kapacitet — påbörjade företaget under det första kvartalet av 1993 arbeten för att förbättra de elektriska och elektroniska delarna av sitt valsverk för framställning av rundjärn. OLS avbröt sin produktion för hela denna tid med inledde senare åter regelbunden produktion. Faktum är att OLS årliga produktion under 1993 borde ha varit motsvarande minst 76 000 ton, dvs. 28 % av dess kapacitet. Med tanke på detta och särskilt med tanke på den produktionsnivå som företaget skulle kunna ha uppnått om de omfattande ingreppen i det egna valsverket inte hade gjorts, anser sig kommissionen ha tillräckliga skäl för att hävda att OLS bedrev fortlöpande produktion (dvs. att företaget i genomsnitt bedrev produktion under minst ett skift per dag, i minst åtta timmar under fem dagar per vecka) vid nedläggningen.

IV

Mot bakgrund av vad som konstaterats ovan, särskilt i avsnitt III, slår kommissionen fast att villkoren i artikel 4 i gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin inte är uppfyllda, med undantag av fallet OLS. De anmärkningar som gjorts av Italiens regering är vidare inte av en sådan art att de kan påverka huvudinnehållet i kommissionens första utlåtande som gjordes med anledning av beslutet att inleda ett förfarande i enlighet med artikel 6.4 i gemenskapreglerna för stöd till stålindustrin.

Kommissionen anser därför att de stöd som Italien har för avsikt att bevilja till förmån för följande företag måste betraktas som oförenliga med den gemensamma marknaden, då stöden inte kan omfattas av något undantag från det förbud som avses i artikel 4 c i EKSG-fördraget. De berörda företagen och stödbeloppen är följande:

1. Ferriera Acciaierie Casilina SpA (2 908 miljoner lire).

2. Acciaierie del Sud SpA (21 647 miljoner lire).

3. Moccia Irme SpA (13 509 miljoner lire).

4. Prolafer Srl (2 038 miljoner lire).

5. Dora Srl (3 438 miljoner lire).

6. Acciaierie San Gabriele SpA (10 123 miljoner lire).

Kommissionen slår däremot fast att det stöd som Italien avser bevilja till förmån för företaget Officine Laminatoi Sebino SpA, till ett belopp av 20 280 miljoner lire, kan anses vara förenligt med den gemensamma marknaden eftersom villkoren i artikel 4 i gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin är uppfyllda avseende detta stöd.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De statliga stödåtgärder som Italien har för avsikt att bevilja inom ramen för omstruktureringen av den privata stålsektorn och till förmån för företagen Feriera Acciaieria Casilina SpA, Acciaieria del Sud SpA, Moccia Irme SpA, Prolafer Srl, Dora Srl och Acciaierie San Gabriele SpA är oförenliga med den gemensamma marknaden enligt artikel 4 c i EKSG-fördraget. Dessa stöd får därför inte beviljas.

Artikel 2

De statliga stödåtgärder som Italien har för avsikt att bevilja inom ramen för omstruktureringen av den privata stålsektorn och till förmån för företaget Officine Laminatoi Sebino Spa är förenliga med den gemensamma marknaden. Dessa stöd får därför beviljas.

Artikel 3

Italien skall inom två månader från dagen för delgivning av detta beslut informera kommissionen om de åtgärder som vidtagits för att följa detta beslut.

Artikel 4

Detta beslut riktar sig till Republiken Italien.

Utfärdat i Bryssel den 30 juli 1996.

På kommissionens vägnar

Karel VAN MIERT

Ledamot av kommissionen